

Verontwaardiging, Passiviteit of betrokkenheid

In de loop van het jaar blijven we in Taizé nadenken over de weg “naar een nieuwe solidariteit” gestart in Berlijn door broeder Alois. In de afgelopen maanden nodigde een workshop jongeren uit om na te denken over het onderwerp: “Verontwaardiging, passiviteit of betrokkenheid - de plaats van jongeren in de samenleving van vandaag.” In dezelfde geest, zullen in dit nummer jongeren verhalen over concrete inzet voor anderen, in de samenleving en in hun christelijke gemeenschappen. De binnenpagina's bieden een portret van de profeet Elia, een overweging over Jezus die de kooplui uit de tempel jaagt als een voorbeeld van “het geweld van vredestichters” en een antwoord op de vraag “moet een christen altijd geweld vermijden?”.

Er lopen niet alleen scheidsmuren tussen volken en werelddelen, maar ook heel dicht bij ons, tot in ons eigen hart. Denk aan de vooroordelen tussen verschillende nationaliteiten. En aan immigranten die zo dicht bij ons leven maar toch vaak zo ver van ons af staan. (Broeder Alois, *Brief voor 2012 – Naar een nieuwe solidariteit*)

Tom (Canada)

Een van mijn eerste dagen in Taizé, na het avondgebed, bracht broeder Alois een paar minuten het lot van immigranten in Europa onder de aandacht. Als iemand die het grootste deel van de voorafgaande twee jaar in de opvang van asielaanvragers in Toronto, Canada, had gewerkt, werd ik geraakt te horen dat de prior van Taizé de problemen van mensen onderkent die alles achterlaten wat hen vertrouwd is om een beter leven elders te vinden.

Het viel me snel op dat broeder Alois' boodschap belangrijk was om te horen voor de pelgrims die verzameld waren in de kerk van de Verzoening. Het is in veel westerse landen de politieke norm geworden om immigranten te belasteren; prominente nationale leiders hebben recentelijk in opmerkingen het multiculturalisme als ‘mislukking’ bestempeld, of klagen over de aanwezigheid van “te veel buitenlanders”. Mijn pelgrimage naar Taizé inspireerde mij om de solidariteit tussen nieuwkomers met een hernieuwde kracht te zoeken. Mijn gebed is dat in 2012, de jongeren die naar Taizé komen er naar verlangen de ‘ander’ onder hen te verwelkomen, en vertrekken met de intentie om levens van tolerantie en mededogen te leven.

Laten we aandacht proberen te hebben voor de meest kwetsbaren, voor degenen die geen werk kunnen vinden...

Jermer (Filipijnen)

Mijn land wordt geraakt door vele sociale onrechtvaardigheden, en ik heb dit zelf ervaren door het werk dat ik daar nu aan het doen. In onze gemeenschap hebben we gewerkt met een aantal van de mensen die, binnen ons bereik, slachtoffer zijn van onrecht, in het bijzonder in het gemarginaliseerde deel van de bevolking. Er zijn nog steeds veel arme mensen en ze hebben hulp nodig voor huisvesting en onderwijs. Omdat ik deel uit maak van een familie die, op een bepaalde manier, financieel gezegend is, dien ik, door onze gemeenschap, onze minder bedeelde broeders en zusters door hen te helpen met het bouwen van hun huizen. Tegelijkertijd begeleiden wij hen om goede studie gewoontes bij te brengen. Ik geloof door het evangelie dat ik onze minderbedeelde vrienden moet helpen, want als christen wordt mij gevraagd om goed nieuws te verkondigen aan de armen (Lukas 4:18). Onderwijs is niet alleen voor degenen die geld hebben, het is voor iedereen. En deze overtuiging zal ik delen met mijn toekomstige kinderen.

Onze aandacht voor de armsten kan zich uitdrukken in sociaal engagement.

Benjamin (Oostenrijk)

Een paar jaar geleden ben ik van Oostenrijk naar Roemenië verhuisd om voormalige straatkinderen te helpen. Het leven in ons sociaal centrum is nooit saai. We zorgen meestal voor jonge volwassenen, en het is altijd lawaai. De dag begint met een klein gebed in onze kapel, en het is erg ontroerend om te horen hoe dankbaar mensen die bijna niets hebben kunnen zijn. De voorbeden duren lang, iedereen wil iets zeggen. Angelica begint haar gebed altijd met: “Lieve God, bedankt dat u mij wakker hebt gemaakt voor het licht” ... Onze onderwijzers werken samen met vrijwilligers uit West-Europa, maar ook altijd met voormalige straatkinderen “assistenten”. Ik kan zien hoe niet alleen jongeren, maar ook vrijwilligers veel ontvangen in ruil voor hun diensten. Ze gaan veranderd terug: meer ervaren, ze weten wat ze willen in het leven en zijn in staat om problemen te begrijpen die ze daarvoor niet tegen waren gekomen.

Op een dieper niveau gaat het om een houding waarin we ons openstellen voor allen.

Armen (Armenië)

In de samenleving van de jaren 70 onder het Sovjet-regime, werden mensen met een handicap en hun gezinnen geïsoleerd en uitgesloten. In de meeste gevallen stonden de ouders alleen en hulpeloos tegenover dit lijden. Het was moeilijk iemand te vinden die samen met hen zou kunnen zijn en hun moeilijkheden zou kunnen delen. Vandaag de dag is de situatie veranderd, hoewel er nog veel te doen is om mensen met een handicap en hun gezinnen in de samenleving te integreren. Ik werk als vrijwilliger met een aantal van hen. Ik zie dat de toewijding van de vrijwilligers diep vanuit hun hart komt. Ik heb dit ontvangen als een groot geschenk – te kunnen werken met gehandicapte kinderen en voor hen te zorgen.

Elke verbintenis vraagt een offer van tijd, energie en gezondheid, voor de mensen die hulp nodig hebben. Maar dit offer wordt beloond door het ongewone gevoel van nuttig zijn voor iemand anders die mijn hulp echt nodig heeft. Vrij vaak is de dankbaarheid van een kind met een handicap zichtbaar in zijn of haar glimlach: Ik ontvang dit als een groot geschenk. Het gevoel de dag van een van deze kinderen op te kunnen fleuren is een van de grootste mogelijke vreugden – te realiseren dat mijn vaardigheden, royaal door God gegeven, in staat waren om iemand met in zekere zin verminderde vaardigheden, te helpen.

Armoede en onrecht drijven sommigen er toe in opstand te komen. Het kan zelfs verleiden te grijpen naar blind geweld. Geweld is niet de weg om een samenleving te veranderen.

Elisa (Dominicaanse Republiek)

Geconfronteerd met situaties in mijn samenleving die als onrechtvaardigheid ervaar, kan ik het niet helpen woede te voelen, pijn, een soort van machteloosheid door te denken dat ik niets kan doen, en toch tegelijkertijd voel ik moed, een moed die mij dwingt te handelen en niet stil te staan, niet te zwijgen, niet alleen te blijven, de situaties om mij heen passief observerend.

Geweld heeft nooit deel uitgemaakt van de impulsen van mijn hart, het antwoord van mijn hart is altijd geweest te handelen uit liefde. Het is makkelijk je te laten meeslepen door de eerste impuls van geweld of de gemakkelijke weg te volgen en een oogje dicht te knijpen voor talloze onrechtvaardigheden, maar God roept ons altijd op lief te hebben. Ik antwoord altijd met liefde en zelfs als ik niet de kracht heb of het verlangen om door te gaan, dan rijst de beste gave die God mij gegeven heeft op -- mijn vreugde. Mijn glimlach is er altijd voor wie hem nodig heeft omdat die vreugde van God komt; hieruit haal ik de kracht om nogmaals te beginnen te handelen uit liefde.

Maar laten we wel luisteren naar de jongeren en de verontwaardiging waar ze uiting aan geven, zodat we de werkelijke redenen ervan gaan verstaan.

Pito (Puerto Rico)

Mijn ervaring is sterk gekenmerkt door het recht op een toegankelijke hoger onderwijs. De huidige regering heeft geprobeerd om de toegang tot de openbare universiteit te beperken door de oprichting van wetten, de beschikbaarheid van het onderwijs te belemmeren door het duurder te maken. Vanwege mijn woede over dit misbruik van macht, heb ik getracht om via jeugdpastoraat een boodschap van waarheid, liefde, rechtvaardigheid en vrijheid over te brengen. Deze waarden van het Koninkrijk van God hebben geholpen in het proces van het uiten van onze gevoelens van non-conformiteit. Tijdens mijn werk in het pastoraat heb ik actief deelgenomen aan demonstraties zoekend naar gelijke kansen voor mensen die streven naar een degelijk onderwijs. Ik heb, samen met het jongerenpastoraat, gebeden en vergaderingen gepland en georganiseerd waarin wordt opgeroepen tot eenheid en solidariteit in de academische gemeenschap. Want ik geloof dat iedereen de plicht en de verantwoordelijkheid heeft om deel te nemen aan een geweldloze strijd voor een rechtvaardige en meer inclusieve samenleving.

Jonge Spanjaarden die betrokken waren bij de beweging van de 'indignados' schreven me het volgende: "Wij weten niet wat er kan gebeuren als de situatie niet verbetert. Er zijn veel werklozen die hun huisvesting en hun basisrechten kwijtraken ..." (noot 6)

Marga (Spain)

Deze afgelopen weken zijn interessant geweest vanwege de evenementen met betrekking tot het vieren van de verjaardag van de 15-mei beweging. De indignados kwamen vorig jaar in Madrid samen voor bijeenkomsten, workshops en werk-groepen. Ik woonde een bijeenkomst bij over een project van coöperaties die zoeken naar een nieuwe, eenvoudigere manier van leven; om alleen maar te produceren wat we nodig hebben en om te leven op een eenvoudige en gezonde manier, met biologische producten. Groepen werklozen proberen een manier te vinden om te delen met elkaar en met hun burens door het zoeken naar oplossingen voor werk voor korte en lange duur in coöperatieve netwerken.

De volledige versie van dit laatste verhaal en andere teksten zijn beschikbaar op www.taize.fr Als je wilt reageren of je eigen bijdrage wilt leveren aan de thema's uit de Brief 2012 – Naar een Nieuwe Solidariteit, kun je schrijven naar: echoes@taize.fr.